קפח ודפוקי נכנסים לדיכי

שני בני המקסימים קיבלו את שמותיהם — כמו כל הילדים בעולם — באופן די שרירותי, ממש יום אחרי שהם נולדו ולפני שידענו, כמובן, איזה מין בני־אדם הם יהיו. אז נכון שבתעודות כתוב שלבנים שלי קוראים אסף וגיא, אבל השמות הללו הם סתם שמות יפים, שאינם אומרים מאומה על אופיים. ולכן, במשך השנים, הם קיבלו שמות אחרים שהרבה יותר מתאימים להם. לבן הבכור קוראים „קפח" (מלשון מקופח) ולאחיו הצעיר קוראים „דפוקי" (מהמילה דפוק).

קפח ודפוקי הם באמת ילדים מסכנים נורא. כל יום בבוקר הם צריכים לקום בשעה 7. הם חייבים להתרחץ, לשפשף שיניים ולהסתרק. הם חייבים לאכול ארוחת־בוקר, המוגשת להם, כמובן. הם חייבים לא לשכוח את הכריך שמכינים עבורם, לפי הזמנתם המפורשת והמתחלפת מדי יום.

אחר כך הם חייבים לשהות בבית־הספר ארבע שעות ולחזור הביתה (אוף, אין לי כוח לגשם, אוף, אין לי כוח לחמסין, אוף, אין לי כוח לאוטובוסים האלה!).

אחרי הצהריים הם חייבים לשמוע מההורים צעקות בעניין הכנת השיעורים (בזה הם מסתפקים). הם חייבים להפסיק את הצפייה בתוכניות בגלל שב־5 יש ערב חדש (אוף, הם לא יכולים להעביר את התוכנית הזאת לזמן שאנחנו ישנים?). בערב הם צריכים לאכול ארוחת־ערב (אויש, שוב פטריות בשמנת? כבר אכלנו את זה בשבוע שעבר!).

פעם בשבוע הם חייבים לאסוף את הגרביים המלוכלכים שמתחת למיטה ולשים אותם בארגז־הכביסה. פעם בשבוע הם הולכים לחבר (הוא גר רחוק. אולי תקחי אותי באוטו וב־8 תבואי להחזיר אותי?). פעם בשבוע הם הולכים לראות סרט (אם אין לי כסף לפופ־קורן, להמבורגר, לצ'יפס ולקולה, אני לא הולך). פעם בשבוע־שבועיים הם צריכים ללכת למכולת כי נגמר החלב (למה דווקא אני?), ובעצם כך הלאה וכך הלאה לאורך חייהם האומללים.

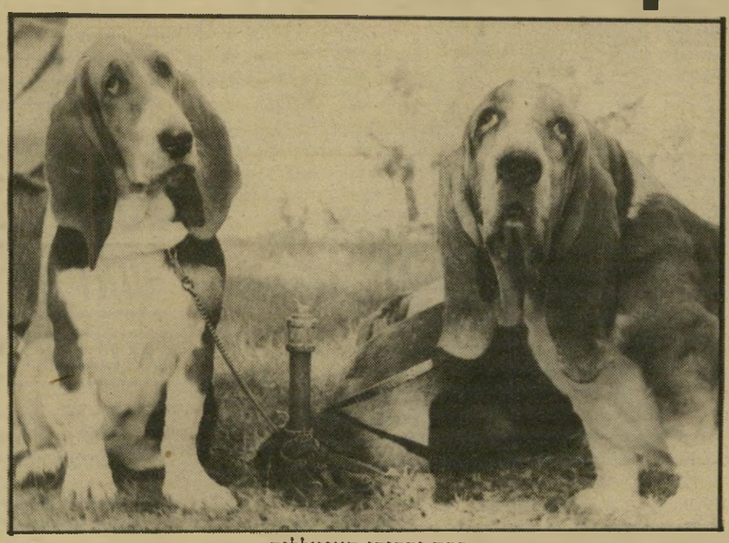

קפח ודפוקי האומללים
בגיל 32 זה יעבור להם...

אתמול אחרי הצהריים הם קראו לי לשיחת המפקד (המפקד זה הם כמובן), ואמרו לי שאם לא יתחולל משהו מאוד דראסטי בחיים שלהם, כמו נסיעה לחו"ל למשל, הם יכנסו לדיכי, ולא ייצאו ממנו לעולם. אחרי שבירתי שדיכי זה קיצור של דיכאון, לא יכולתי שלא לפרוץ בצחוק מטורף. „אתם תיכנסו לדיכי עכשיו?" שאלתי אותם, „ומה הפרצוף־טרגדיה־יוונית הזה שאתם לובשים כבר שמונה שנים?"

החלטתי לכתוב את סיפורם של שני הילדים האומללים ביותר בעולם, וביקשתי מהם שירשו לי לצלם אותם, כדי שהעם יראה איך נראית האומללות בעצמה. הם סירבו בתוקף לעניין הצילום, ולכן לא היתה לי ברירה, אלא למצוא משהו שהכי מזכיר את ארשת־הפנים של קפח ודפוקי.

תסתכלו בעצמכם, ותחזיקו לי אצבעות, קוראים יקרים. אמרו לי, אגב, שבגיל 32 זה עובר להם.

א־פרופו

כל הכבוד לארבעת חברי־הכנסת שנסעו למיפגש בפאריס. בהלך־הרוח העכשווי במדינה צריך אומץ־לב כדי לצפצף על החוק האבסורדי הזה, לא להתחשב ברעת הקהל — לא הקהל שלהם, כמובן — להיות מוכן לביקורת ציבורית, ובכלל.

אז למה הסיפור הזה מזכיר לי כבר יומיים את הסיפור של המלח האנגלי שהיה מוצב באוסטרליה, ואשר סיפר לחבריו איך עזב את בסיסו באוסטרליה ונסע אל אשתו באנגליה?

הוא סיפר שהוא עזב את הבסיס המזויין (FUCKEN) ביחד עם עוד שלושה־ארבעה מלחים מזויינים, ובנסיעת לילה מזויינת, בג'יפ מזויין, הוא הגיע לאוניה המזויינת, שעליה הם עלו. 30 ימים מזויינים עברו עליו ועל חבריו עד שהגיעו לאיזו עיר־נמל מזויינת באירופה. ושם הם נתקעו ארבעה ימים מזויינים בלי כסף ובלי יכולת לזוז. לבסוף בא איזה נהג־משאית מזויין שהסכים להעלות אותם על משאיתו המזויינת, ואחרי שבוע של נסיעה מזויינת הם הגיעו הביתה. שם הוא פגש את אשתו ומייד הוא לקח אותה לחדר, כדי לקיים איתה מגע מיני.

פשע או הלאה התיקשורת

אתם יודעים מה? צודקים כל מי שטוענים כבר שנים שהתיקשורת היא סכין בגב האומה.

במשך שנים לא הסכמתי איתם, ואפילו ניסיתי להתווכח, אבל השבוע הבנתי שהתיקשורת זו חבורת יפי־נפש מגעילים ששום דבר לא מעניין אותם מלבד איזה סקופון קטן. לא מעניין את הסבתא שלהם אם מיליון אזרחים בישראל ייפגעו – העיקר שיהיה להם קטע של 50 מילים בעיתון.

ביום ראשון שעבר נערכה ברוב פאר והדר חתונתם של אמנדה קרינגטון והנסיך מייקל לבית אמו. ואני לא צריכה לספר מה קרה באמצע החתונה – התקפת הטרוריסטים, יריות, ממש זוועה.

ישבו אנשים חכמים בהוליווד וחשבו איך לגמור את הפרק ההוא כדי ששבוע שלם ישבו כל שפטטי שושלת ויימתחו כמו מסטיק. וכך המציאו את הסצינה המדהימה שבה כל משתתפי החתונה שוכבים על הרצפה כמו אפגניסתאנים אחרי התקפת גאז חרדל, בתנוחות משונות ועם עיניים סגורות.

כל השבוע יכולתי לחשוב מי נהרג בהתקפה, ומי רק נפצע, ומי נשאר חי. יכולתי להתענג על שינאותי ואהבותי מבין גיבורי תסידרה. יכולתי להעניק חיים כרצוני ולקחת אותם כרצוני. יכולתי להתענג שבוע שלם ולכסס ציפורניים ולספור את הדקות עד ליום ראשון הבא בשעה 22.40.

יכולתי, אילו לא היתה התיקשורת. כבר ביום שישי בבוקר, היה כתוב בכל העיתונים שהכל בסדר, ושהיחידי שנהרג בהתקפה היה לוק, המאהב של איד־קוראים־לו.

כל זה כי שני פיתונאים היו צריכים להראות לאומה שהם יותר חכמים מכולנו, ויש להם ידיעות שלנו אין. באמת ביג דיל! הרסו לי שבוע מיוחד במינו בשביל 50 מילה בעמוד פנימי. שמאלנים!!!

ספרות מיקצועית

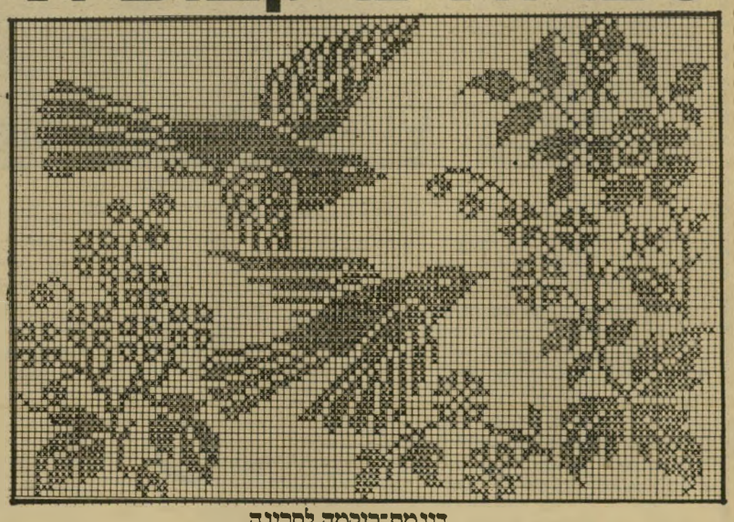

דוגמת־ריקמה לסריגה
מחוך אוסף של התקופה הוויקטוריאנית

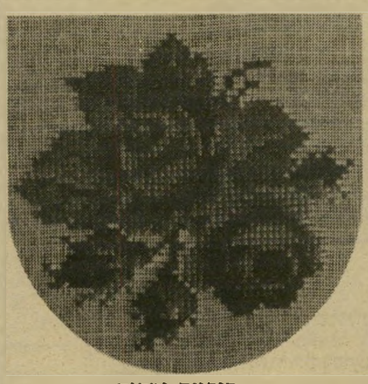

ריקמת ורדים
דוגמה קלאסית

בליווי תמונות־צבע יפות. מחיר הספר 36 שקלים. טוב לנשים שאינן עובדות מחוץ לבית, שאין להן ילדים, שהווידיאו שלהן התקלקל או שהבעל נסע לחו"ל.

מי שרוצה להרוג אותי עכשיו בגלל המישפט האחרון — שישלח מיכתב־תלונה.

★ ★ ★

ספר לחורף הוא משחקים משחקים. שליקטה ועיבדה מרגלית עקביא. הספר יצא לאור בימים אלה בהוצאת כתר והוא מכיל עצות, רעיונות והסברים למאות משחקים. משחקי ילדים, ילדים ומבוגרים וגם מבוגרים נגד מבוגרים. משחקי קלפים, משחקי גפרורים, משחקי כתיבה, משחקי חשיבה, משחקי מחול ומוסיקה, משחקי אוכל ועוד ועוד.

יש בספר גם הצעות למישחקים בחוף הים, מישחקים לזמן הנסיעה במכונית ושאר הגאות של קיץ, אבל זה בעוד כמה חודשים. בינתיים חורף. אגב, מעניין למה אין מישחק מיוחד להפסקות־החשמל הארוכות בזמן החורף?

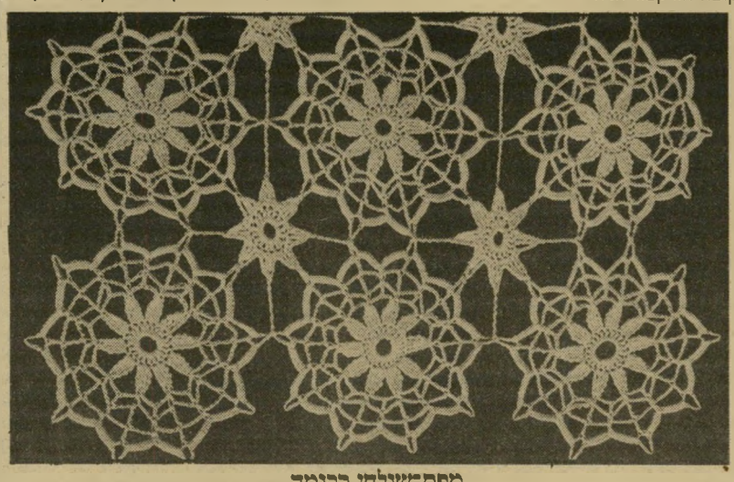

ממת־שולחן ריקומה
זוהי שימחת מחט אמיתית

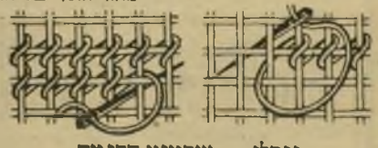

גובלן — שרטוט הדגמה
הכוך וחזור

בהוצאת מודן יצא לאור הספר דיגום בשטח — יסודות הניזרה לבנות נשים. הספר מיועד לעוסקים באופנה, אבל חברתי, שהיא בסך־הכל בעלת שתי ידיים ימניות, אמרה לי כי הספר טוב לכל מי שיש לה מושג קל בתפירה ורוצה להשתפר ולהתחיל לתפור לעצמה בגדים, כמו חצאיות, חולצות, שמלות, מיכנסיים, אוברולים. אולי בתקופה של קיצוצים כלכליים זה לא רעיון כל־כך רע, זאת אומרת למוכשרות שביניהן.

★ ★ ★

ועוד ספר למיקצועניות הוא ספר הריקמה של בורדה. גם הוא בהוצאת מודן. עשרות רעיונות והדרכה לריקמות שונות על מפות שולחן, מפיות, כריות, וילונות, כיסויי־מיטה, ריפוד ושטיחים,